

2^{de} zondag Advent jaar C

Lc. 3,1-6

Het gebeurde in het eerste regeringsjaar van president Biden, het 21^{ste} jaar van president Poetin, het elfde jaar van premier Rutte, het negende jaar van het pontificaat van paus Franciscus. Zo ongeveer zou het begin van het derde hoofdstuk van het Lucasevangelie kunnen luiden, als het in onze tijd was geschreven. Lucas wil de gebeurtenissen waarover hij gaat vertellen, en vooral het belang van die gebeurtenissen, plaatsen in de geschiedenis van zijn tijd. En wij proberen ze te plaatsen in onze geschiedenis. Maar welke zijn dan die gebeurtenissen?

Die gebeurtenissen zijn het optreden van Jezus, vandaag aangekondigd door zijn voorloper Johannes. Lucas wil juist de grote tegenstelling tussen dit optreden en het optreden van de groten der aarde benadrukken. Voor Lucas zijn niet de machtigen belangrijk, maar een eenvoudige man die rondtrekt door de woestijn en een doopsel van bekering predikt. Hij doet dit niet toevallig in de woestijn. Hij doet dit omdat de woestijn een plek is van rust, stilte en bezinning, even weg van de hectiek in de maatschappij. Hij doet het ook in de woestijn omdat het de plaats is waar het oude Israël doorheen moest voordat het zich kon ontwikkelen tot een volk, tot het volk van God.

De woestijn symboliseert ook de ellende waar mensen soms doorheen moeten: mensen die verdrukt worden door dictators; mensen die lijden onder ruzie in de familie; slachtoffers van het toeslagenschandaal; of gewoon mensen die om wat voor reden dan ook niet lekker in hun vel zitten. En als mensen in de narigheid zitten rijzen er twee vragen:

1. Hoe komen we uit de ellende?
2. Hoe moet het daarna verder?

Vragen waar niet altijd meteen een antwoord op is, maar waar we ons toch mee moeten verhouden. De profeet Baruch loste dit probleem op door Israël in moeilijke tijden een visioen voor te houden. Een visioen waarin hij simpelweg zegt: Leg af jullie kleed van ellende en bekleed u met Gods heerlijkheid. Want jullie zullen in een heerlijk licht worden geleid. Het licht van barmhartigheid en gerechtigheid. De beste manier, zegt Baruch eigenlijk, om uit de ellende te geraken, is tenminste de hoop levend houden dat er betere tijden komen.

En hoe moet het dan verder? Door nooit de barmhartigheid en de gerechtigheid uit het oog te verliezen, maar deze onder alle omstandigheden te blijven uitoefenen.

Johannes noemt dat het doopsel van bekering. Gepreekt in de woestijn, maar bedoeld om te praktiseren in de maatschappij, in het volle leven van alledag. Johannes voegt er echter nog iets aan toe. Namelijk: tot vergeving van zonden. Als hij ons alleen maar zou oproepen tot bekering, zouden we de neiging kunnen

hebben om hem af te doen als een moralist die aan anderen wel eens zal voorhouden hoe ze moeten leven. Maar het gaat hem er niet om ons te kapittelen, maar ons voor te houden dat er een uitweg is uit onze staat van onvolmaaktheid. Die uitweg is de vergeving. Wij worden vergeven én we worden opgeroepen om naar anderen toe vergevingsgezind te zijn. Uiteraard voor zover de omstandigheden ons dat mogelijk maken.

Wat zou het mooi zijn wanneer mensen, bevolkingsgroepen en ook staten eindelijk eens wat meer blijf zouden geven van die vergevingsgezindheid. Dan zouden naar mijn mening niet alleen mensen persoonlijk, maar ook de hele wereld er een stuk op vooruitgaan. Maar vooralsnog is het een visioen. Een visioen van de profeten, een visioen van Jezus, een visioen van alle mensen die ernaar hunkeren om in vrede en rechtvaardigheid te leven. Amen.

Jan van de Laar, pastor